

Történelmi mozgásban - Technikai K.O.

2012 február 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Egy évvel a médiatörvénnyel kapcsolatos vita után Orbán Viktor ismét Strasbourgba utazott, hogy válaszoljon az EP képvisel?inek azokra a kérdésekre, amelyekkel kapcsolatban kötelességszegési eljárást indított a Bizottság Magyarországgal szemben.

Vagyis a jegybanktörvény és a Magyar Nemzeti Bank függetlensége, az alkotmány életbelépését segít? rendeletek, az adatvédelmi ombudsman id? el?tti eltávolítása és hivatalának átszervezése, valamint a bírók korai nyugdíjazása lett volna terítéken, de a vita mindezekr?l technikai okok miatt elmaradt.

Nos, ne áramszünetre, t?zriadóra vagy bármi másra gondoljunk, hanem az Orbán Viktor által páratlanul megválasztott vitatechnikára, amelyben cicerói nagysággal siklott ki minden fent említett – korántsem technikai – kérdés el?l és húzta cs?be a nekirontó ellenfeleket, hogy aztán felkészületlenségüket, indulataikat és puszta ideológiai nézetkülönbségeiket használja fel ellenük, s mérjen rájuk súlyos debatt?ri csapást.

Barroso ismertette a konkrét, az EU történetében eddig egyedülálló, demokrácia-deficitre vonatkozó eljárás lényegét, ami korántsem volt túl hízelg? sem Orbánra, sem Magyarországra vonatkozóan. Aztán a magyar miniszterelnök vette magához az egész vita irányítását. Határozott volt, ugyanakkor diplomatikus, tisztelettudó, mint a diák feleléskor, aki tudja, hogy a tanára nem kedveli, ? mégis eltökélt arra, hogy ötöst szerezzen.

Mindenekel?tt jelezte, hogy megértette a feladatot, s kész róla részletes tájékoztatást adni, ahogyan azt is rögtön leszögezte, hogy minden vitás kérdésben kompromisszumkész. Ett?l kezdve Orbán abban volt érdekelt, hogy a konkrétumok helyett minél hamarabb más vágányra terelje a támadások szerelvényeit, lehet?leg olyanra, amelyen már ? irányít, gyorsít vagy éppen lassít.

Vilfredo Pareto, a híres olasz közgazdász mondja, hogy a politikai viták világa nem gazdaság és a számok világa. Míg az utóbbiban a pseudo-logikus érveléseknek nincs helye, addig az el?bbiben a meggy?zés terén nagy szerepe lehet a konkrétumokat ki- és megkerül?, alapvet?en állogikus érvelésnek. Ha egy jó debbat?r ilyen terepre húzza be vitázó ellenfeleit, szinte biztos a formális gy?zelme a közönség szemszögéb?l. Stassburgban ilyen leckét adott Orbán.

A miniszterelnök jórészt partnernek mutatkozott a kötelességszegési eljárások ügyében. A megegyezésre való hajlandóságot kétszer is deklarálta a miniszterelnök, ugyanakkor a vita nagyrészt nem arról szólt, amivel kapcsolatban eljárás indult Magyarországgal s a kormánnyal szemben. A barrosói problémafelvetést Orbán csíp?b?l hárította, s úgy tett, viselkedett, mintha ezekben a kérdésekben nem is lenne vita közte és a Bizottság között.

A súlyos tartalmi kérdések kapcsán egyszer?en kitért ezek el?l, mintha nem is értené, hogy miért kellett ezekb?l ekkora h?hót csapni: „A Bizottság által felvetett problémák könnyen, egyszer?en és gyorsan orvosolhatók.” Mindezeket – tudva, hogy a szélesebb társadalmi nyilvánosság ingerküszöbét messze meghaladják ezek a közpolitikai kérdések – kétszer is „technikai kérdéseknek” nyilvánított, amiben bár vitázhatnak, de, ha kell, hát enged a Bizottságnak. Egy ügyes húzással gumicsontot dobott ellenfeleinek, az alkotmány topicját. Ki beszélt róla? Jegybanktörvény, ombudsmann, bírák nyugdíjazása? Két átmeneti rendelkezés miatt elkezdte védeni az alkotmányt, hogy ett?l kezdve végképp elterel?djön a figyelem a lényegr?l, s indulhasson a pusztán politikai vita. Úgy t?nt – s a miniszterelnök ebbe az irányba húzta a vita fonalát –, mintha az Alkotmányról folyna a vita a Bizottság és a kormány között, s így Orbán újra és újra azzal érvelhetett tényszer?en, hogy az Alkotmányunkkal nincs baj, míg a kötelességszegési eljárás megindításának alapproblémáira már vissza sem tértek.

A vita alapvet?en siralmas arcot mutatott az EP oldaláról nézve. Megvádolni egy országot antidemokratizmussal, és aztán egyetlen konkrétumot sem mondani, hanem belecsúszni az antiszemitázásba és hogy félnek kimenni az utcára Magyarországon a zsidók és cigányok…? Még akik alkotmányos kérdéseket vetettek is fel, teljesen tájékozatlanok voltak, s szinte csak saját pártcsaládjaik újságainak tévedéseib?l, túlzó elfogultságaiból táplálkoztak. Erre már nem volt nehéz visszavágni. Orbán elérte a célját: minden súlyos tartalmi kérdést bagatellizált, technikaivá min?sített, amit bármikor orvosol, ám a nemtelen politikai támadásokat keresztény európaiként hárít, és megvédi országát. Zseniális. S?t a legjelentéktelenebb kérdést kiemeli, hogy t?njön úgy, mintha konkrét vita is lenne közte és a Bizottság között, mintha nem emelte volna már fel a kezét az összes többi tartalmi kérdésben és nem a Bizottság akarata szerint d?lt volna el már a vita el?tt az eljárás problémája: mégpedig a jegybank vezet?inek esküje.

Óriási. Vagyis, ami tényleg csak egy technikai kérdés, ami egyébként az elmúlt húsz évben is így volt, ami egyébként tökéletesen lényegtelen, csak maximum a szimbolikus politikai er?térben van némi jelent?sége, azt jelöli meg érdemi, tartalmi vitakérdésnek a miniszterelnök, elleplezve ezzel, hogy minden más – súlyos tartalmi – kérdésben megadta magát.

Az EU és az EB bénaságára joggal számíthatott Orbán, s így jól választhatta meg technikáját a vitára, ugyanis már a kötelességszegési eljárás vitás pontjai sem tükrözik pontosan azokat a demokrácia-deficittel kapcsolatos kifogásokat, amelyek a jogalkotás folyamatának megcsúfolásáról zajlanak a zárószavazás el?tti módosító indítványok által, az Alkotmánybíróság jogköreinek sz?kítése által, az egész új házszabály kapcsán.

A kötelességszegési eljárás csak az Alkotmány hatályba lépését segít? rendelkezésében szerepl? két pontot érintett, de még ezek sem ragadják meg az AB elnöke, Paczolay Péter által is felemlített alkotmányos kulturálatlanságok lényegét, így a miniszterelnök ügyesen tudott érvelni azzal, hogy az ? álláspontja is európai, csak éppen vitatkozó álláspont ez a politikai ellenfelek szempontjából.

A gyengén megválasztott kifogások ellen így könnyen tudott védekezni a miniszterelnök, hiszen érdemben tisztában egyedül ? volt a felvet?dött törvényi szabályozásokkal kapcsolatban. Fölénye a felkészületlen képvisel?kkel szemben ordítóan megmutatkozott.

Az egyetlen személy, aki vissza tudta volna terelni a konkrét kötelességszegési eljárások témájára a vitát, az Barroso lehetett volna. Csakhogy a vitát megel?z? este az Európai Néppárt frakciója úgy döntött, semleges lesz Orbán szereplésekor, így Barroso hagyta, hogy magától – valójában Orbántól – peregjen a vita menete. Orbán Viktor pedig nyilván látja, hogy elment a falig és azt is pontosan tudja, hogy az általa vezényelt centralizáló közjogi átalakítás több helyütt sz?kítette a parlamentarizmus és a politikai verseny demokratikus kapuit, ami most neki kedvez. Ezért gyorsan tisztázta, hogy mindenben enged, de…

Mátyás királyhoz ill? a sztori. Hoztam is, meg nem is, engedek is, meg nem is. S mindezzel már a meglév? centralizációs törekvéseinek eredményeit óvja, s ezeket nem fogja már feleslegesen veszélyeztetni azzal, hogy er?sködik a vitatott pontokon.

A forgatókönyvet Orbán már ismeri a médiatörvény kapcsán, s ugyanazzal zárhatja a nagy európai ricsajt: a lényeg megvan (Alkotmány, választójogi törvény, AB megregulázása, mindenütt saját intézményvezet?, egy nap alatt is törvényt hozhat stb.), a többi már csak csont (jegybanki intézmény összevonása, fölesküsznek a vezet?ik vagy sem, bírák nyugdíjügye stb.)!

A végére már úgy t?nt, hogy mindenki csak fújta a magáét. A kritizálók már rég elszakadtak a kötelességszegési

eljárás konkrét témáitól, míg a miniszterelnök politikai eredményeit sorolta. A mellé- és elbeszélésekb?l viszont egyértelm?en a miniszterelnök jött ki gy?ztesen, a politikai lózungokkal szemben pontosabb helyzetismeretével, jól megválasztott hangnemével, és vitatechnikájával egyszer?en elhiteltelenítette az egész eljárást. Barroso pedig mindezt annak reményében hagyta, hogy Orbán minden érdemi kérdésben már megadta magát a Bizottságnak.

Orbán Viktor többszörösen gy?zött. És ezt érezte ? is. Már a sajtótájékoztatóján is tapasztalható volt ez, ahol kokiosztás most azért nem volt, s a szabadságharcos pozíciójából egy jottányit sem engedett, mégis a miniszterelnök itt a leginkább szimpatikus arcát mutatta meg, a magyarázó Orbán Viktorét. E beszédtípusban Orbán verhetetlen, kár, hogy az utóbbi id?ben ritkán ölti magára e politikai beszédmód ideál-tipikus kellékeit. Pedig ez lenne a feloldása a külföldön kompromisszumkész, de idehaza állandóan szabadságharcoló kett?s beszédnek.

És Orbán Viktor gy?zött a támogatottság, nem támogatottság számháborújában is. A békemenet mindent elsöpr? módon mutatta meg, hogy az igazi milliók az ? oldalán állnak, hogy valóban milliós támogatottságra csak a Fidesz-KDNP számíthat ma a politikai arénában. Fontos az is, hogy a legnagyobb cigány politikai szervezet, a Lungo Drom is kiállt mellette. Éppen azok, akik Cohn-Bendit szerint nem mernek kimenni az utcára Magyarországon. A magyarországi cigányság soha nem látott szervezettségben állt ki a kormány és a miniszterelnök társadalmi felzárkózásért tett er?feszítései mellett.

Hét megyéb?l és Budapestr?l 676 roma képvisel? és önkormányzati vezet? vett részt a négyszázezres tömegben, s mindenütt, amerre vonultak a legnagyobb tapsot ?k kapták. Technikai ügyek elintézve, gumicsontok megrágva, a miniszterelnök meger?södve, a technikai KO besöpörve.

Zárug Péter Farkas
politológus

demokrata.hu

Ajánló